

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 8—9

November—Desember 1955

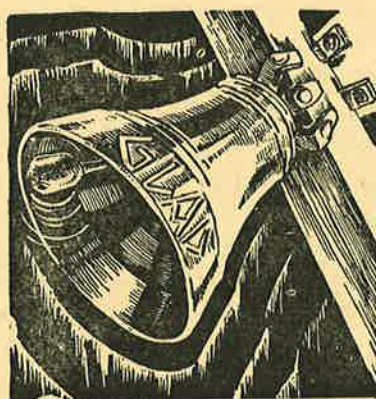
5. årg.

DET KIMER NU TIL JULEFEST

Vi er vant til å høre klokkene året igjennom. Samles vi i sorg på kirkebakken, ringer de. Og de ringer de mange søndagene i året. «Da kaller fra tårne det sammen». Men seterjentene som ønsker seg heim blir stadig ferre. Og det ser ut som folk flest har glemt at klokkene kaller både på gammel og ung. Vi setter strek under det siste ordet. For enda har Ordet noe å si til vår ungdom.

Nå kimes snart jula inn igjen. Det blir gjort over hele den kristne verden og på en og annen kristen utpost. En norsk stabbursklokke havnet i sin tid på en misjonsstasjon i Santalistan. Kirkeklokkene hører med i juleorkestret. De har forskjellig storleik og tone. Fra domens gotiske tårn drønner det. Oppifra stavkirka i en norsk dal høres en sprø liten tone. Den gjør like god nytte som klokka det rike bysamfunnet skapte.

I hundrer av år har den lydt sia

vigsledagen da den urlille menigheten lyttet i dyp glede. Uten svikt har den kalt folk til møte med Gud mellom de trekvite staver og buer.

Klokkenes saga er lang. Men de aller første kristenmenigheter hadde ikke klokker, så langt vi kan forstå. De kunne ikke brukes så lenge det levdes en katakombetilværelse. Den gang gjaldt det å skjule samværene heller enn å annonsere dem høglydt. Først når menigheten flyttet fram i dagen, kunne det bli bruk for klokker.

Hvem fant opp kirkeklokken?

Sagn og mystikk har vevd slør over det faktiske forhold. Var det en gudfryktig sjel som lyttet til ringlingen av blåklokke i graset, og fant ut at blomsterkalken kunne etterliknes i malm? Vår nyfikenhet kan ikke alltid tilfredsstilles.

Klokkenes oppgave var å kalle. De har fått navn og inskripsjoner. «Land — land — land, hør Herrens ord» forekommer. «Beati mortui qui in Domino moriuntur»: «Salige er de døde som dør i Herren», leser vi på en kapellklokke. Og på mange gamle klokker står «Gloria in excelsis Deo». Men *det* er jo ordene i englesangen på Betlehemsmarkene: «Ære være Gud i det høyeste». Med det er vi midt inni jubelen over juleunderet, den som både himmel og jord deler. Og klokkene også er med i dette. Ære være «fra fjell og dypen dal».

O—n.

★ LOVSANG ★

Levende kristendom skaper alltid lovsang.

Bibelen har meget å si om det. Les Salmenes bok, og se hvordan de gamle fromme kunne juble til Guds ære. Hyrder priste Gud den første julekvelden. Les om de første kristne. Og les Johannes åpenbaring. Lidende disipler sang lovsang i dystre fengsler, martyrer vitnet med glad sang om sin Herre og Frelser.

Aldri har heller lovsangen tagnet i Guds menighet. Som bekken en varm vårdag brøt den seg vei — i onde og gode dager. Slik måtte det være hvor mennesker var grepet av Kristus.

Endog skaperverket er med i denne lovsangen: «Jord og hav og himmel, se alt skal prise deg». Så er det ikke underlig at englehæren og den store hvite flokken i Guds himmel priser sin Herre i lovsang dag og natt.

Men hvordan er det med din lovsang?

*

Vi har sikkert blant oss ikke så ganske få som gjerne vil høre Gud til, men de er ikke syngende kristne. I allfall ikke i hverdagens grå alminnelighet. Kristne uten lovsang? Det var ikke slik Gud ville ha det. — Men hvordan finne den kristne lovsangstenen? Så sangen blir ekte og varig.

Noen vil ha glede og lovsang uten sann omvendelse. Det kan aldri nytte. Ingen ekte lovsang stiger opp fra et hjerte som er halvt med Gud. Halvhet stenger lovsangens kilde. Annerledes kan det ikke være.

Andre vil ha glede i seg selv og over seg selv, istedenfor i Jesus Kristus og over hans fullbrakte verk. Eller glede over sin vellykkede kristendom, istedenfor over sin Frelser. — Gled eder i Herren,

sier apostelbrevet. Kristus alene må være frelsesgrunn og gledesgrunn. Først da blir det sann kristen lovsang. Bygg der — og det blir lovsang i livet ditt.

*

Jeg har virkelig tenkt over dette, sier du. Jeg har prøvd å legge alt åpent for Gud. Og en ting er klart for meg: Jeg vet intet annet til frelse enn Jesus Kristus og ham korsfestet. Men likevel er det vanskelig dette med lovsangen. Den har ikke den rette plassen i livet mitt.

Si meg: *Takker* du meget? Hvor meget har du f.eks. brukt av denne dagen til å takke? Og hvor ofte fikk han som er all god gaves giver, høre takknemlige bønnesukk under dagens slit og strev? — Tenk over det. Kan hende noen hver ville bli forskrekket over hvor lite en takker og hvor meget det er å takke for.

«Glem ikke Herrens velgjerninger», sier salmisten. Ja, vi trenger å høre det. Utallige er hans velgjerninger, og uten ende hans godhet. Men glemmes det, blir lovsangen borte. Og stilner lovsangen sykner kristenlivet. — Nei, glem ikke velgjerningene! En av hemmelighetene til et friggjort, frimodig kristenliv ligger gjemt i det å minnes hans godhet. Hvor vi har syndet med vår glemsomhet!

Vi feirer jul igjen. Fra hele den kristne menighet skal igjen lovsangstenen lyde til hans ære som lot seg føde inn i vår slekt. Må sangen tone fra hjerter som er grepet av ham! Og må vi ta med oss lovsangstenen inn i alt vårt arbeid. Da skal gjerningen lykkes til Guds ære.

Vi ønsker alle våre lesere en vel-signet jul, fylt av lovsang.

★ Ny sokneprest i Orkdal

I statsråd 2. desember ble sokneprest Jostein Hatlebrekke utnevnt til sokneprest i Orkdal.

Jostein Hatlebrekke er født i Davik 4. november 1905 og er således nyss fylt 50 år. Han tok teologisk embetseksamen ved Universitetet i 1930. I 1937 ble han utnevnt til residerende kapellan i Selbu og var en tid styrer av Misjonsbibelskolen i Trøndelag til han i 1947 ble utnevnt til sokneprest i Børsa. Sitt embete her i Orkdal vil han sannsynligvis overta fra 1. mai neste år.

Sokneprest Hatlebrekke er godt kjent av mange her i prestegjeldet og vil bli mottatt av alle med tillit og kjærlighet fra første stund.

Vi hilser både ham, hans hustru og barn hjertelig velkommen til Orkdal og ønsker Guds velsignelse over hans fremtidige virke i Guds rikssaks tjeneste i våre menigheter.

Sikker posisjon.

Når anfektelsene kommer, tider fulle av misnøye med oss selv, kanskje sykdom og åndsførlatthet, kanskje harde fristelser, kanskje fall — la oss da innta den posisjon som ingen kan rokke oss i. La oss stille oss ved Kristi kors. Der ble det sagt: «Det er fullbrakt». All verdens makter løper forgjeves storm mot det som der skjedd.

Ronald Fangen.

Hvordan en julesalme ble til.

Kort før jul 1799 ble det holdt forhør på Leinstranda lensmannsgård over Hans Hauge og Lars Hemstad, og det ble slått fast at de hadde holdt gudelige møter uten «lovlig» kail til det. Fra Leinstranda ble de kjørt til Trondheim, hvor de ble innsatt i arresten for å vente på sin dom.

Og så kom julen. Den ble ikke feiret nettopp slik som nå 150 år senere. Juletreet var ikke innført i Norge. Det hang meget igjen av gamle skikker med turing og spektakkel og slagsmål. På selsom måte blandet hedenske vaner seg med kristne skikker. Guds ord og salmesang med eder og rå tale, syndig overmot og kjødslust med fromme og kjærlige tanker. Slik var det i julen den gang, enda mer enn nå. Dertil kom de «opplystes» smilende fornektelse av julens mirakler — ganske som nå.

Snøen drysset ned over gamle Nidaros. Domens lemleste kjempeskikkelse, kirkenes tårn og huse-nes gavler svant i fokket. Inne i snøyret lød skrik og skral og muntre stemmer: Gledelig jul! Lysententes, det skinte fra alle vinduer. Så kimte alle klokker helgen inn. I de gode borgerhusene samlet far mor, barn og tjenere seg om rikt dekte bord, og før maten stemte de alle i: «Et lite barn så lystelig er født oss på jorderik».

I rådstuearresten satt Hauge og Hemstad. Trondheimsfengslet var beryktet som det verste i Norge. Det lå nede i kjelleren, hadde steinvegger, var fuktig, stinkende og mørkt, fullt av makk og utøy. Men de to fangene hadde fått noen lettelser, de hadde et talglys brennende, det stod i en blikkstake på trebenken. Så hadde de en bibel og endog et par stykker papir og en blyant.

For en stund siden hadde slutteren brakt dem mat i en treskål,

ropt: «Gledelig jul!» — smelt døren igjen og lukket den med tre låser. Gjennom den lille vindusgluggen oppe på veggen hørtes dempet lyd av skrik og skral fra gaten. Men så, med ett: Klokkene kimte, kimte, kimte — for barnet fra himmelen, Guds enbårne sønn. Fred på jorden, i menneskene en velbehagelighet!

De to mennene satt stille på trebenken — Hemstad så rent fortenkt ut.

«Du Lars», sier Hauge, «la oss be». De kneler og ber lenge.

«Vi har det godt vi, Lars», sier Hauge igjen. «Vi har så godt juleselskap: Hvor to eller tre er samlet i Jesu navn, der er han midt iblant dem».

«Ja», svarer Lars, «og så har vi et godt ord». Han åpner bibelen og leser evangeliet.

«Ja, vi har nok stort selskap», sier Hauge. «Dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, har vi samfunn med hverandre. Vi er mange i samfunn, la oss snakke sammen om dem, nå det er julekveld!»

Så begynte de å tale om vennene, slik som de hadde det i samme øyeblikk. Hauge fortalte om den lille stua på Rolvsøy, der satt nå hans far, Nils Mikkelsen og leste evangeliet for familien. En stol sto tom, der skulle Hans ha sittet hvis

han ikke hadde vært i Trondheim.

Lars snakket om heimen sin på Hemstad i Stange. De talte om vennene høyt i nord og langt i syd, det ble for mange til å nevne. De knelte ned ved trebenken og ba. Og de kjente at brorsamfunnet var nær, det samfunnet som rakk ut over alle grenser helt opp til Gud Faders trone. I troen merket de at fengslets murer forsvant, de så englene og hørte deres evige sang: Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden, i menneskene en velbehagelighet!

Lenge lå de to på kne og ba. Så reiste Hauge seg: «Har du hatt noen bedre julekveld, Lars?»

«Ikke det jeg vet, Gud skje lov!» «Men nå må det være langt på natt».

De la seg på trebenken og sov inn, trass i kulden og utøyet sov de søtelig. Om morgenen da Lars våknet var talglyset tent. Hauge smilte til ham: «Gledelig jul!» — «Gledelig jul!»

«Jeg fikk i sinne å skrive dette i natt». Hauge rakte fram et papir som var tett beskrevet med blyant. Lars leste det igjennom.

«Skal vi forsøke å syng det?»

De to fangene satt ved siden av hverandre på benken og sang:

*Jeg er hos Gud i nåde,
hva skader verden mig?
La kun den store våde
alt bruse med sin svig
og mitt legeme binde
inn i det yderste hull,
så skal dog ånden vinne
og holde gledelig jul.*

Ivar Welle.

Hva kan vi gjøre for de foreldreløse barna i Korea?

Mottatt av Norsk Koreaforening.

Det var det spørsmål som opptok Norsk Koreaforening da det skulle planlegge sitt hjelpearbeide derborte. Alle medlemmer i denne foreningen hører nemlig til den skare nordmenn som var knyttet til det norske feltsykehuset i de fire år det var i funksjon i Korea.

Disse våre landsmenn opplevet den tid - ikke bare krigens redsler - men også den umenneskelige nød og elendighet krigen veltet over sivilbefolkningen. I millionvis ble Sørkoreanerne drevet på flukt alt ettersom fronten bølget frem og tilbake. Hus, rismarker - alt de eiet ble slettet ut - da krigsmaskinen uten nåde dro over landet. Sult, nød og elendighet ble store befolkningsgruppers lodd.

Værst gikk det ut over barna. Mange av dem mistet under de kaotiske forhold foreldrene sine og måtte på en eller annen måte klare seg selv. Det var særlig disse barna som vakte våre landsmenns medlidenskap. De hjalp dem så langt råd var derborte. Da de kom hjem og dannet Koreaforeningen, ble formålet for foreningen å skaffe hjelp til de foreldreløse barna i Korea.

Koreaforeningens representanter i det fjerne Østen, - blant andre dr. Ragnar Wisløff Nilssen - som nå er visesjef for FN's velferdsarbeid i Korea - undersøkte nøye hvor hjelpen best kunne settes inn. De kom til at et barnesanatorium for tuberkuløse barn ville fylle et enormt behov. Tuberkulosen er nemlig den mest utbredte sykdom i Korea idag. Den herjer stygt blant barna. På de mange barnehjemmene som har tatt seg av krigens hjemløse barn, er tuberkulosen en farlig faktor. Ofte er opp til 20 % av de små på et slikt barnehjem angrepet av tuberkulose. Smittefaren for de friske barna blir selvfølgelig meget

Vesle vitet rekk ikkje til

Av Ivar Aasen.

Me høyra stundom so stort eit ord um alt, som folk tykkjest vita um liv og lagnad, um himmel og jord og alt, som mann kan gita. Eg ottast, alt, som me vita fullt er litet mot alt, som fyr' oss er dullt.

Me sjå uti rømdi so stor ein kring der stjernor i natti yrja; og vetterbrauti stend som ein ring, der framande himlar byrja. Seg, er det vel einstade ein ende på? Og kvat er so utanfyr' enden då?

Nei, vesle vitet det rekk ikkje til, Ei tru må stydja upp — under — ei tru, som trøysta og styrkja vil i myrke, stormande stunder. Eg vonar, den visdomen hjelper mest, som med slik ei tru kunde semjast best.

stor. Koreanerne har ennå ikke muligheter til å isolere barna - de har ikke sanatorieplasser nok.

Norsk Koreaforening med lege Herman Ramstad som formann, er nå kommet så langt at et barnesanatorium med plass for 30 barn er åpnet i hovedstaden Seoul. Denne byen er valgt ikke minst fordi den er en av de værste krigsramte byer i Korea.

Et norsk bestyrerpar, diakon Gotfred Rekkebo og frue, sykepleiersken Rannei Rekkebo skal ta seg av de små tuberkuløse koreanerne.

Den første etappen er nådd. Sanatoriet er blitt til ved frivillige gaver under en innsamling her i landet ifjor. Nå gjelder det for foreningen ytterligere å skaffe midler til driften noen år fremover inntil koreanerne selv er istand til å overta det hele.

I november rettet Koreaforenin-

gen gjennom Kringkastinga og på annen måte en appell til det norske folk om å hjelpe dem med å gjennomføre planen om hjelp til de små syke koreabarna. La oss støtte opp om saken.

Bidrag kan sendes gjennom postgironummer 500 123.

Intervju med Peter

Når kommer JESUS igjen?

Et aktuelt spørsmål til alle tider er spørsmålet om den ytterste dag — Herrens dag, og når den kommer. Mange skal spotte og si: den kommer jo ikke! Men Gud lar seg ikke spotte. Dagen kommer. Vi skal bare — for å gi ordet til Peter (2. Pet. 3, 8-13) være klar over at «en dag for Herren er som tusen år og tusen år som en dag. Det er ikke så at Herren er sendrektig med å oppfylle sitt løfte, slik som noen mener det er sendrektighet; nei, han er langmodig mot dere, fordi han ikke vil at noen skal gå til grunne, men at alle skal nå fram til omvendelse!

Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med susende fart, og grunnstoffene skal komme i glød og bli oppløst, og jorden og alt menneskeverk på den skal brenne opp. Da nu alt dette går sin oppløsning i møte, hvor må dere så ikke ferdes i hellighet og guds frykt, mens dere venter på Guds dags komme og fremskynder den! Når den er der, skal himlene komme i brann og bli oppløst, og grunnstoffene komme i glød og smelte. Men nye himler og en ny jord venter vi etter hans løfte: der skal rettferdighet bo!»

MENIGHETSBLAD FOR ORKDAL PRESTEGJELD

Utgitt av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: **Res. kap. Leergaard** og pastor **O. Olsen.**

Kasserer: lærer **Nils Ofstad.**

For Orkanger:

Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:

Frk. Ingeborg Krogstad.

For Orkland:

lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:
SVORKMO PRENTEVERK.

Hvorfor jeg går i kirke.

Kirkebladet «Christian Advocate» i U.S.A. hadde en enquete for en tid siden om det beste svar på spørsmålet: Hvorfor jeg går i kirke. En ung lærerinne i Illinois, Rachel Richardsen, skrev slik:

Fordi jeg er menneske, går jeg i kirke.

Som menneske er jeg svak i vilje, svak i forsetter, svak i tro. Den eneste sikre motgift for min svakhet er selve livets kraftkilde. For å finne den, går jeg i kirke.

Som menneske er jeg ensom. Jeg er ensom med hensyn til menneskelig kameratskap, åndelig fellesskap og samfunn med Gud på vei gjennom livet. For å finne dette går jeg i kirke.

Som menneske vakler jeg mellom valg. Jeg svinger mellom nytelser og plikter. Jeg kastes omkring mellom konfliktskapende ønsker og forpliktelser. For å finne den vei jeg skal rette min kurs, går jeg i kirke.

Som menneske er jeg utilfreds. Jeg kan ikke være tilfreds med ute-

lukkende materielle nytelser. Jeg har ikke fred i det materielle alene. For å finne en dypere tilfredsstillelse går jeg i kirke.

Som menneske behøver jeg trygghet. Jeg fortæres av tvil. Jeg er plaget av engstelser. Jeg føler meg tvunget under vekten av plikter. For å finne virkelig trygghet går jeg i kirke.

Som menneske må jeg arbeide. Jeg kan ikke arbeide godt uten stadig hjelp. Jeg kan ikke arbeide riktig uten verdier som ikke er basert på penger. Jeg kan ikke arbeide riktig uten stadig fornyelse av visjoner om at det er større ting å oppnå. For å finne disse visjoner går jeg i kirke.

Som menneske er jeg redd. Jeg er redd for min egen svakhet. Jeg er redd for mine plikter. Jeg er redd for mitt i «morgen». For å finne en sikker tilflukt, går jeg i kirke.

Som menneske influerer jeg også på andre. Jeg er en bok som blir lest. Jeg er for noen et eksempel som etterlignes. Jeg er for noen en hjelp eller en hindring. For ikke å bli en verdiløs bok, for ikke å bli et slett eksempel, for ikke å være en anstøtsten, går jeg i kirke.

Som menneske er jeg blitt opplært av andre. Jeg er datter av kristne foreldre. Jeg er datterdatter av kristne ledere, jeg er oldebarn av kristne pionerer. For å verne min åndelige arv går jeg i kirke.

Som menneske er jeg kalt. Jeg er kaldet til å vitne i mitt daglige arbeid. Jeg er kaldet til å vitne i mitt private liv. Jeg er kalt til å tilbe og tjene Gud i den offentlige gudstjeneste. Som svar på dette kald går jeg i kirke.

Kirkens Nødhjelp

minner om det store hjelpearbeid som alle norske menigheter står sammen om under navn av Kirkens Nødhjelp. I 1954 kom inn så meget skriver de at vi var i stand til å være med i hjelpearbeidet i Hongkong, Latin-Amerika, Syria, Østerrike og Øst-Tyskland. Dessuten har vi lønnet bestyreren av Skandiaheim, fritidshjemmet for flyktninger i Berlin.

Men nøden er fremdeles uhyggelig stor mange steder. Hjelp til de nødlidende er derfor like meget påkrevet som tidligere. Situasjonen i Øst-Tyskland er fremdeles den at menighetslivet holdes oppe bare ved støtte fra lutherske kirker i Amerika og Europa.

Hittil er det i år til Kirkens Nødhjelp kommet inn mindre enn kr. 100.000,— mot mer enn det dobbelte i samme tidsrom i fjor. For å kunne være med i et effektivt hjelpearbeid ber vi også i år om minst 10 øre pr menighetslem, eller i alt ca. kr. 310.000,—. Ennu kan vi klare det om alle menigheter går inn for oppgaven. Bare hvis menighetene fyller sin «kvote», vil kirken være i stand til å løse sin oppgave overfor nødlidende mennesker og kirker.

Av mangfoldige brev som er sendt Kirkens Nødhjelp vet vi at menighetenes gaver har ført med seg meget av velsignelser, oppmuntning og rett og slett reddet mange mennesker fra undergang. En varm takk bringer vi videre til hver enkelt menighet og hver enkelt giyer. Dere har fått være med å øve en kristen barmhjertighetsgjerning overfor ulykkelige og hårdt rammede mennesker.

Skulle vi ikke i takknemlighet til Gud for hvor godt vi selv har det, være med å gi en gave til dem som ennu 10 år etter krigen lider til dels

Forferdes ikke.

Et juleord av Luther.

Forferdes ikke. Med dette blir det sagt at den konge er født for dem som frykter og er forskrekket, og at bare de hører hans rike til. For dem skal man også preke slik som engelen prekte for de arme, forferdede hyrdene: Se jeg forkynner eder en stor glede! Denne glede ble visselig tilbudt alt folket, men likevel er bare de mottakelige for denne gleden, som har en engstet samvittighet og et bedrøvet hjerte. Disse, vil Herren si, hører meg til, og dem gjelder min preken, for dem vil jeg forkynne noe riktig godt. Er det ikke et stort under at denne gleden skal være nærmest der hvor den største samvittighetsuro finnes?

Verden er glad og ved godt mot når den har gods og gull, makt og ære, men et elendig og bedrøvet hjerte søker ikke noe annet enn fred og trøst. Det vil så gjerne få vite om det har en nådig Gud. Og denne gleden, som gir et bedrøvet hjerte ro og fred, er så stor at all verdens glede synker sammen til intet ved siden av den. Derfor skal man preke for de arme samvittighetene slik som englene her forkynner: Hør på meg alle dere som har bedrøvede og elendige hjerter! Jeg forkynner dere en stor glede. For Kristus er ikke kommet til jorden og er blitt menneske for å støte dere ned i helvete; enda mindre er det derfor han er blitt korsfestet og er død. Han er kommet for at dere i ham skal ha en stor glede. Vil du

i dypeste nød? Vi ber alle menighetene være med.

Alle innkomne gaver kan sendes direkte til Kirkens Nødhjelp, Kirkegt. 5, Oslo, postgiro nr. 90.

rett beskrive og definere Kristus, si hvem han er og hva han var, så legg merke til hvordan engelen her beskriver og definerer ham. Han er og heter: Stor glede. Den som nå rett kunne lære å virkelig fatte dette navnet! For det er det som det kommer an på.

Innsamlet til menighetspleien i Orkdal.

Evjen krets . . . . . kr. 630,—
Råbygda . . . . . « 203,—
Grøtte . . . . . « 1618,—

Hvorfor takkes og kvitteres.

R. J.

I dine hender.

Jeg legger i dine hender det livet jeg fikk av deg og ber deg, min Gud, å føre sjelen på livets veg.

Jeg legger i dine hender den dag som i dag er min — og ber deg, Herre, å gjøre dagen i dag til din.

Jeg legger i dine hender det landet du ga oss til mor og ber deg, min Gud, å verne vår elskede fedrenejord.

Jeg legger i dine hender det folket som bygger vårt land — og ber deg, Herre, å styrke hver kjempende kvinne og mann.

Jeg ber deg for hele verden og alt som i verden skjer. Du er min Herre og hyrde. Så frykter jeg intet mer.

Andreas Borch Sandsdalen.

Lydighet og nåde.

Av dr. Einar Lundby.

Den som unndrar seg lydighet, unndrar seg også nåden, sier Thomas a Kempis. Vi må lære om og om igjen at som hvetekornet skal vi alle i jorden og dø. Den som vil berge sitt liv mister det, men den som oppgir sitt liv, for min skyld, sier Jesus, han skal finne det. Det vi legger på Jesu alter, beholder vi, men det vi vil beholde for oss selv, gir vi til satan. Det er ikke noen nøytralitet her, la oss huske det når vi ønsker å være litt behagelige. Alt vi ikke legger under Guds herredømme, tar Satan i sin tjeneste. Vitenskapen forteller at selv i de minste atomer er det slik at der det som representerer materien trenges ut kommer det tilsvarende mer av det som representerer bevegelse, kraft og ånd. Dette har noe å lære oss.

Velger jeg å tjene meg selv en dag, tar jeg skade på min sjel. Da flyttes sentrum fra Gud til skapningen. Enhver velsignelse som jeg beholder for meg selv smuldrer hen og blir til en forbannelse. Vi renser ikke vårt folk med revolusjoner og flertallsvedtak, men ved at vi i dagliglivet hver for oss stiller oss inn under Guds rensende makt.

GAVER TIL BLADET.

Orkland:

Ved Nils Ofstad: Ingebrigt Svorkmo 5; John M. Haugen 10; Marie Lund 5; Anders K. Svorkmo 10; Ola Lomundal 5; John Ljøkjel 10; Sigurd Kvåle 5; Anders Lie 5; Ingvald Sæther 10; Martin Moe 5.

Ved A. B. Hoston: Erik Hoston 5; Erik Viken 5; Lars Staveli 5; Elisabet Staveli 5.

Ved Leergaard: Emelie Lund 10.

Orkdal:

Ved Olav Olsen: Karen og Henrik Aunemo 7.

Ved Ingar Lund: Erling Solem 5; Ole Fagerholt 10; Jakob Samskott 10; Fredrik Skorild 5; Anne Oppøien 5;

PREIKELISTEN

4. s. i advent - 18. desbr.

Orkdal kirke kl. 11: Barnegudstjeneste. Olsen.

Kl. 20: Salmesangkveld. Organist Høyem Husby. Tale av Leergaard. Kollekt til inntekt for orgel i likkapellet.

Orkland kirke kl. 11: Barnegudstjeneste. Leergaard.

Orkanger: Ingen gudstjeneste.

1. juledag - 25. desbr.

Orkdal kirke: Festgudstjeneste.

Leergaard. Ofring til N.M.S.

Orkanger kirke: Festgudstjeneste.

Olsen. Ofring til N.M.S.

2. juledag - 26. desbr.

Orkdal kirke: Festgudstjeneste.

Olsen.

Orkland kirke: Festgudstjeneste.

Leergaard. Ofr. til N.M.S.

Nyårsdag - 1. januar 1956.

Orkdal kirke: Olsen. Ofring til Sjømannsmisjonen.

Orkanger kirke: Leergaard.

ord kanonisert og innlemmet i Bibelen uten at det står der?

Det er fritenkeren Fredrik den Store av Proissen! Han sa bare ikke helt det samme som godtfolk sier nå. Hans replikk falt i anledning av at forskjellige kristelige retninger var uenige, og det ble foreslått at han skulle gripe inn og skille tretten. Da svarte Fredrik den Store med en kongelig gestus og et spydig trekk om munnen: I mitt rike har enhver lov til å bli salig i sin fasong.

«Dogmet» har undergått en betydningfull forandring. Mens Fredrik den Stores bemerkning nærmest var et uttrykk for et skuldertrekk for hans egen og andres oppfatning er dogmet blitt et uttrykk for den trygge overbevisning at ens egen tro er fullt berettiget og fullt ut tilstrekkelig hva den så går ut på. Her kommer nettopp den dogmatiske karakter frem.

Axel Hjeresen.

JULEORD

av Martin Luther

Se, jeg forkynner eder en stor glede! Lk. 2,10.

Det lille ordet: Eder skal gjøre oss glade. For hvem taler han til? Stokker og steiner? Nei, med mennesker, og ikke bare med en eller to, men med «alt folket». Hva skal vi da gjøre med dette? Skal vi nå også fortsette med å tvile på Guds nåde og si: Peter og Paulus må vel fryde seg over Frelseren. Jeg kan ikke gjøre det. Jeg er en ussel synder. Denne store, dyre skatten er ikke for meg.

Kjære, om du sier at han ikke tilhører deg, så vil jeg spørre: Hvem tilhører han da? Er han kommet for gjess, for ender eller kyr? Du må legge merke til hvem han er. Hadde han villet hjelpe andre skapninger, så var han blitt en av dem. Men han er et menneske.

Nå vel, — hvem er du, hvem er jeg? Er vi ikke alle mennesker? Hvem skal ta imot dette barnet om ikke nettopp vi mennesker? Englene behøver ham ikke, djevlene vil ikke vite av ham. Men vi trenger til ham, og for vår skyld er han blitt menneske. Han hører oss mennesker til for at vi skal ta mot ham med glede, som engelen sier: Eder er idag en Frelser født!

Er det ikke stort og herlig at en engel fra himlen bringer dette budskap til menneskene, og at mange tusen engler i sin glede over det synger ut sitt ønske om at også vi mennesker skulle være glade og ta imot denne nåde med takk og fryd. Derfor skulle vi skrive dette ordet «eder» i hjertet med ildskrift, og med glede tilegne oss denne Frelserens fødsel.

Karen L. Gjønnes 5; Iver Snøsen 5.

Ved Edv. Sletvold: Johan Andøl 5; John Reitan 5; Anders Reitan 5; Egil Johansen 5; Edv. Sletvold 5.

Ved Olav Solem: Ingebrigt Vasli 5. Ved lærar Rindal: Sivert Fandrem 10.

Ved Leergaard: Mikal Mjøen 10; Anders Snøsen 5; Ole Viggen 5; Ingeborg Viggen 5.

Ved Ingeborg Krogstad Jakobsen: Martin Løkken 5; Ragna Eldevik 5; John Kvålsvoll 5; O. Alb. Kvåle 5; Ola Tronvold 5; Karen B. Tuflaat 5; Anne Ødegaard 5; Johanne Digerås 5; Ingeborg Kvålsvoll 5; anonym 10; Anders O. Sundli 5; Arne Sommervold 5; Marie Sundli 5; Peder Sundli 5; Ole S. Fandrem 5; Sigurd Ødyn 10.

Orkanger:

Ved N. Konstad: Johanna Venn 5; Berntine Bakkli 5.

Ved Olav Olsen: Einar Ulseth 10.

Ved Per Asphjell: Arne Kokskæter 10.

Ved s. Aagot Akseth: Iver Holden 5; O. og H. Selbo 5; Mille og Einar Røhme 10; N.N. 5; Elfrida Tangvik 5; Agnes Singstad 5; Kristoffer Singstad 5; Arne Høvik 5; Petter Kolstad 5; Leif Lyngstad 5.

Ved Anton Hoff: Erik Larsen 5; Erik Olsvik 10; Johan K. Rømmesmo 5; Arne Svendsen 5.

Hjertelig takk!

Men det står jo i Bibelen.

Blir enhver salig i sin tro?

Ikke sant pastor, det står jo i Bibelen at enhver blir salig i sin tro?

Overrasket og skeptisk stirrer man på presten når han erklærer at det aldeles ikke står i Bibelen at enhver blir salig i sin tro. Det står nok noe om tro, men det er «den rettferdige skal leve ved tro», Rom. 1,17. Og dermed menes det tro på Jesus Kristus og ikke på noe som helst annet.

Hvem er det da som har sagt at enhver blir salig i sin tro? Hvem er det som nyter den ære å få sine

FRA KIRKEBOKEN.

DØPTE i september.

I Orkland kirke. 4. sept: Arnt Asgeir Rye f. 3-7; Per Tronvoll f. 31-7; Magnhild Kristoffersen (Rennebu) f. 2-7.

18. sept: Einar Martin Skjølberg f. 15-7; Aud Toril Lillerønning f. 25-7.

I Orkdal kirke: 11. sept: Arve Halvorsen f. 3-6.

25. sept: Tore Asphjell f. 6-8; Arne Olav Myklegård f. 5-8; Emmy Marie Else Engmann f. 11-8; Rigmor Bjørnås og Oddny Bjørnås, begge f. 15-7 (Orkanger); Karin Aae f. 25-8 (Orkanger).

I Orkanger kirke. 4. sept: Rolf Bjarne Semb f. 1-8; Gjermund Østeggen f. 30-5 (Orkdal); Eirik Aarland f. 25-7.

18. sept: Ivar Svorkmo f. 1-8; Ola Melby f. 14-8 (Orkdal); Lornts Ola Blomli f. 7-8 (Orkdal); Unni Hansine Bakken f. 2-7; Solrun Sletvold f. 8-7 (Orkdal); Toril Anne Svee f. 28-8 (Orkdal).

DØPTE i oktober.

I Orkland kirke. 9. okt: Grethe Johanne Holm (Tr.heim) f. 5-9. 9. okt: (Døpt i Nidaros Domkirke: Arve Hongslo f. 24-9).

I Orkdal kirke: 2. okt: Ann Iren Aune f. 3-9 (Hemne).

16. okt: Tor Jensen f. 24-9 (Orkanger); Jan Snildal f. 2-9; Alf Ferstad f. 4-9 (Orkanger); Oddny Mattea Hagen f. 3-9 (Orkanger); Ann Katrin Lillery f. 4-9; Charlotte Ingebrit Hansen f. 2-9 (Orkanger).

23. okt: Geir Ljøkjell f. 8-9.

I Orkanger kirke. 9. okt: Einar Richard Fuglås f. 9-9 (Orkdal); Anne Lise Akselsen f. 29-8 (Orkdal).

30. okt: Astrid Wormdal f. 13-9 (Orkdal).

DØPTE i november.

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke. 6. nov: Lars Garberg f. 22-9; Astri Elfrid Stokkan f. 4-9; Bodil Sæterbakk f. 2-10.

13. nov: Eva Synnøve Skogen f. 8-10.

27. nov: Arve Morten Lynum f. 30-10; Martha Buan f. 1-10.

I Orkanger kirke. 13. nov: Kåre Berg f. 26-9; Kjell Olav Sæthre f. 18-9; Solveig Svorkmo f. 15-9.

KRISTELIG LITTERATUR

Fotorammer - Innramming

Orkdal Bokhandel

Edel Ask Eikli

FANNREM

GODT UTVALG av

SØLVVARER

til

BARNEDÅP**BRYLLUP****KONFIRMASJON****JOHN RØHME**

GULLSMED - ORKANGER.

VIGDE i september.

I Orkland. 3-9: Johan Ingvald Rønning, Skogn og Bjørg Oddveig Lie, Melhus.

24-9: Johan Rambjør, Molde og Hallfrid Lillian Ross Opøien, Molde.

I Orkdal. 3-9: Per Arnold Sommer-vold, Oppdal og Kjellrun Dahl, Orkdal

I Orkanger. 24-9: John Hansen, Velfjord og Agnes Irene Svorkmo, Orkanger.

VIGDE i oktober.

I Orkland. 22-10: Arne Bergem, Orkland og Oline Kristine Gangås, Orkdal (Vigd i Nidaros Domkirke).

29-10: Willy Ole Gulbrand Halvorsen og Jorunn Lillery, begge Orkland (Vigd Byfogden i Tr.heim).

I Orkdal. 1-10: Hallvard Thoen og Svanhild Mosbakk, begge Kongsberg.

8-10: Ingebrigt Asbjørnslet og Gunnvor Mathilde Hestnes, begge Heimdal.

29-10: Harald Rygh, Orkdal og Johanne Marie Almås, Strinda.

22-10: Harald Fossum, Orkanger og Ruth Langås, Orkdal (Vigd i Nidaros Domkirke).

I Orkanger. 1-10: Ingolf Ragnar Brennås, Orkanger og Gerd Tronds-aune, Trondheim (Vigd i Haltdalen).

8-10: Terje Lorentsen og Milling Grytting, begge Orkanger.

8-10: John Haugen, Orkanger og Ingebjørg Strand, Trondheim (Vigd i Løkken Kapell).

VIGDE i november.

I Orkland: Ingen.

Velsignet julehøitid

ønskes alle bladets lesere.

I Orkdal: 12-11: Aksel Andreas Ingela, Kokelv-Hammerfest og Ingeborg Sundli, Orkdal.

26-11: Aarstein Berg, Strinda og Arnhild Ingebjørg Vitsø, Orkdal.

I Orkanger. 12-11: Erling Gerhard Larssen og Jorunn Oline Ophaug, begge Orkanger.

26-11: Per Hagström, Stjørdal og Dagrun Bergliot Vormdal, Orkanger.

DØDE i september.

I Orkland. 26-9: Hans Kligen f. 17-9 1897.

I Orkdal. 1-9: Hella Bakksæter f. 23-12 1893.

2-9: Olav Kristian Olsen Oddstøl, f. 5-7 1900.

26-9: Karl Gustav Henrik Kvam, f. 30-12 1880.

27-9: Ole Olsen Skar f. 24-5 1875.

I Orkanger. 8-9: Bergliot Korsen, f. 9-11 1885.

23-9: Gunnar Andreas Berg f. 22-10 1884.

24-9: Anna Rømmesmo f. 10-5 1875.

30-9: Ole Eggan f. 29-9 1869.

DØDE i oktober.

I Orkland. 11-10: Ivar Paulsen Opøien f. 5-2 1904.

I Orkdal. 15-10: Sverre Løkken f. 21-3 1906.

27-10: Arne Skjetne f. 9-5 1901.

I Orkanger: 11-10: Johanne Blåsborg f. 7-6 1878.

27-10: Mathias Iversen f. 3-9 1902.

DØDE i november.

I Orkland. 6-11: Lars Kristiansen Gumdal f. 1-5 1901.

I Orkdal. 3-11: Helmer Rikard Alf Olsen Asbjørnslett f. 13-2 1892.

5-11: Anne Martinsdtr. Lervei f. Sundli f. 24-5 1876.

8-11: Lava Olsdtr. Eide, f. 8-3 1874.

13-11: Johan Antonsen Selbekk (Meldal) f. 18-12 1884.

16-11: Oline Warholm f. Vollan f. 1-12 1873.

18-11: Lars Jonsen Rønning f. 6-9 1874.

25-11: Gurine Petersdtr. Sommer-vold f. 21-10 1864. Død på Orkdal Gamleheim, Orkanger.

I Orkanger. 17-11: Ida Rømme Larsen f. 29-4 1884.